

ПАРАЋИНАЦ

Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Година XII

Број 22

април 2014.

www.paracinac.com

ПАРАЋИНСКА ПАМЕТАРНИЦА

ЗНАМЕНИТИ ПАРАЋИНАЦ

Никола Корбутовски

Феликс Каниц - Од Параћина кроз област Црнице

и Бабе до Честобродице

СПОРТ

*Свим Параћинцима и пријатељима Параћина
желимо срећан Васкрс!*

*Удружење Параћинаца
и пријатеља Параћина*

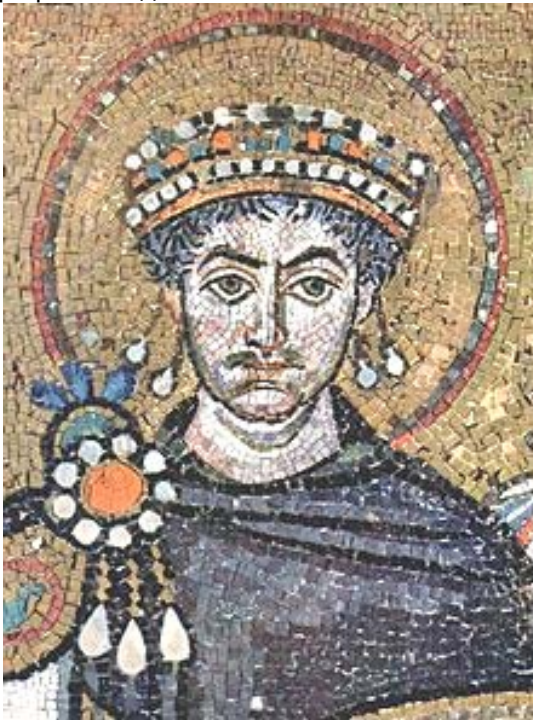
ПАРАЋИНСКА ПАМЕТАРНИЦА

Пише: **Мирослав Димитријевић**

ЦАР ЈУСТИНИЈАН ПРВИ И ВЕТРЕН

Велики цар Јустинијан I (527-565), господар србско-ромејског царства, био је пореклом Србин. Ни један цар после њега није успео да обједини све територије Медитерана (на латинском Медитеран=Медска земља,) на три континента, а Бело море (данас Средоземно) да постане само „језеро“ усред царства. Најугледнији хроничари тога времена Прокопије и Теофан, Јустинијановог оца називају – Сабатиос, на грчком. У питању је чисто србско име Саватије, које ни сада није ретко у србском именослову. Саватија су његови земљаци звали старим именом – Исток. А то је и данас популарно србско и словенско име. Јустинијанова мајка се звала – Бегленица, што је старосрбски синоним за вилу, односно – Виленицу. Бегленица је угледница, лепотица. И данас стари људи кажу да се момак и девојка – бег(л)енишу.

Теофил, лични биограф цара Јустинијана Првог, његово име бележи као – Правда, а тако су га називали и Срби из његовог завичаја. И на латинском језику име Јустинијанус, према богињи правде Јустицији, у србском преводу значи – Правдољуб. Правдин, односно Јустинијанов главни војсковођа носио је, такође, чисто србско (словенско) име – Велизар. Оно и данас постоји у србском ономастикону. То све сазнајемо из царске хронике коју је водио лични Правдин - Јустинијанов биограф 534. године.

Господар највећег србско-ромејског царства, цар Правда или Јустинијан Први (мозаик из Равене)

Место рођења цара Правде-Јустинијана Првог, Грци бележе са два топонима - „Chron. Paschale“ и „Joan Malas“, што је грчки назив за србски топоним – Ведериана или Ветеријана. Ово место се касније појављује на историјским картама као – Ветрен. „Очигледно је, а то су античке карте и показале, да се имена места од антике углавном нису мењала што је нормално и очекивано, јер се ни народ, у великој већини, а који од искона настањује ове просторе, није мењао. Називи су романизовани и грецизирани јер су те називе записивали грчки и римски писари, па су их или изопачавали према свом начину изговора или су их преводили по смислу и значењу на свој језик, као што видимо на овом примеру“, пише Павел Шафарик („Словенске старине“). **„Према запису Агатиуса, цар изгради касније ради величања своје домовине (Србије-наша примедба), град Јустинијана Прима“, али не на месту Ветеријана, односно Ветрена, већ у његовој близини.**

Велики Ветрен, западно од Параћина, на чијем врху је цар Јустинијан Први обновио праисторијски град, као и Момчилов град подно Ветрена, код данашњег Поточца

О овоме читалац се може још потпуније обавестити из дела „Словенске старожитности“ или „Словенске старине“ Павела Јосифа Шафарика, генијалног историчара, који на етимолошки, лингвистички и на сваки други, строго научно утемељен начин, доказује аутохтоност и старину Срба и Словена на Хелму (Балкану), али и на много ширим просторима, односно на више од две трећине Европе. Чак и љути противник аутохтонистичке историјске школе, Иларион Руварац, признаје стручност и утемељеност његове историје, иако се са њом није слагао.

Велики археолошки локалитет Јустинијана Прима се налази у близини Лебана и данас се зове - Царичин град. У шестом веку био је један од највећих и најзначајнијих градова на србском Балкану, односно у србско-ромејском царству.

На левој, западној обали велике Мораве, такође, постоје топоними – Ветрен (Велики и Мали). Велики Ветрен (774) је највиши врх планине Јухор, територија општине Параћин. У каквој вези

могу бити Ветрен код Лебана и Ветрен код Параћина? Најпре да кажемо да им је корен речи и порекло исто. Оба ВЕТРЕНА, (односно сва три Ветрена) носе име највећег змајевског чудовишта из српске, односно виндске или ведске, индоаријске митологије - ВРЕТХРЕ.

ВРЕТХРЕ, је био огроман змај, кога је могао да победи једино врхунски бог Индра. Индри се ова победа над ВРЕТХРЕНОМ убраја у највеће подвиге старосрпске-ведске и хиндуистичке митологије. Древна српска народна песма вели да „Колико је у Срба јунака/свакога је вила повијала/ а многе су змајеви родили“. С обзиром да се Правдина-Јустинијанова мајка звала Виленица, а отац Сабатије, односно Саватије, у древној митологији Срба био је божанство које је важило за расплодног бога, може се са митолошког аспекта говорити о логичној повезаности царевог змајевитог порекла и места рођења- Ветрена, које, такође, носи змајевито име.

Да ли Јустинијан Први или цар Правда има додирних тачака у стварном историјском контексту са јухорским Ветреном? Наравно. Званични историчари тај период називају рано византијским, када цар Јустинијан Први утврђује градове и границе свог царства, и подиже велелепне градове Јустинијану Прима и Јустинијану Секунда, али утврђује и друге градове у Србији.

Археолошка истраживања на Момчиловом граду изнад Поточца, село испод Ветрена, потврдила су да је тај град обновљан у поменутом периоду. На том локалитету нађен је и новац из времена цара Јустинијана Првог, који се налази у јагодинском музеју. Из тог доба пронађен је и ромејски новац на локалитетима у Рашевици: Главица и двориште Милојевића испод Главице, брда на којем се налазило мање утврђење или стражарница. Такође је извесно да је у Јустинијаново време обновљен и древни јухорски град на врху Ветрена, саграђен око 10 000- 8 000 година пре нове ере, а који, очигледно, никада није губио свој гео-стратешки значај. И на Ветрену су пронађени ромејски новчићи из времена цара Јустинијана.

(Наставиће се)

Мирослав Димитријевић

Позив на сарадњу у Параћинцу

Позив свим члановима и пријатељима нашег Удружења за сарадњу у нашем гласилу је стално отворен. Сваки користан текст, идеју, вест, коментар, информацију можете откуцати и послати нам на e-mail

udruzenje.paracinaca@gmail.com

Врло радо ћемо то објавити и поделити са осталим члановима удружења на страницама нашег гласила или на интернет презентацији или на Facebook профилу.

Хвала.

Редакција Гласила Параћинац

(2) Од Параћина кроз област Црнице и Бабе до Честобродице

Велики научник и путописац Феликс Каниц, крајем прошлог века, у свом капиталном делу **Србија земља и становништво од римског доба до краја XIX века**, једно поглавље је посветио Параћину и околини Црнице и Бабе. Читаоцима нашег листа, у неколико наставака преносимо предметни текст у извршеном облику. У овом броју иде наставак други (2).

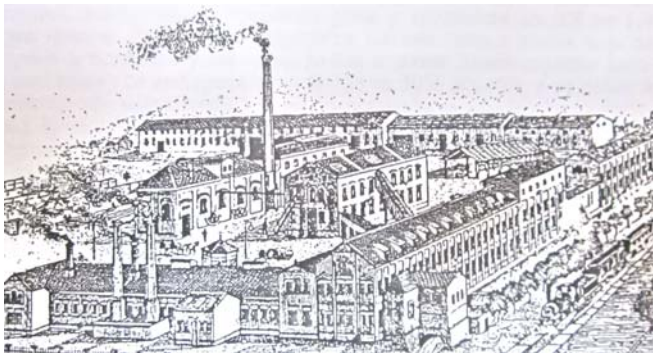

Феликс Каниц

Припајање младој српској држави Параћин је прославио још исте, 1833, године отварањем своје прве основне школе, у којој данас ради 13 учитеља са 520 дечака и девојчица, подељених у сваком од четири разреда у четири паралелна одељења. Поред ње је у лепој новој згради отворена и нижа гимназија, у којој је 1889. осам професора образованих у Бечу, Лајпцигу, Грацу итд. подучавало 170 ученика. У веома добром стању затекао сам физикални кабинет, који је водио, на жалост рано преминули, Павле Вујић; исто тако су са довољно наставних средстава биле опремљене учioniце и сала за цртање. Мање среће је град имао са градњом вркве, која је 1862. започета поред старе неугледне цркве Св. Марка. Градња је била већ прилично поодмакла кад се увече 20. октобра 1864., због погрешне конструкције, срушио висок торањ и знатно оштетио завршене делове. Најзад је 1884. рад поново започет, сада према пројекту архитекте Илкића, али је због недостатка новца 1886. још једном обустављен. Тек 1897. затекао сам 47 метара високи торањ завршен; у њему је смештено звоно које је београдски трговац Михаило Терзибашић покљонио поводом смрти свога оца Тасе (1887), што је на самом звону и записано. Изгледа да ће ова триконхална црква, чија ће градња према предрачуна стајати 214000

динара, бити са својом полихромном опремом - све сокле, стубови и симсови су од црвеног мермера са планине Бабе - раскошан украс овог амбициозног града. Пољски инжењер Роман бабецки је 1889. израдио регулациони план који треба да се оствари уз помоћ штедионице основане 1887, чији је годишњи промет достигао 10 милиона динара.

Већ сад се виде многе куће по којим се лепим фасадама не би уопште рекло да су их градили нешколовани пиротски дунђери. Код "Татар-Богданове механе", која пријатно одудара од ружних турских ханова, чврста дрвена "Велика ћуприја" премошћује поток Црницу који тече кроз град, а испод "Цариградске мале ћуприје" преко њега води и гвоздена конструкција железничког моста. Свуда ври од живота. Промет и становништво расту из дана у дан. Од 1870, кад је Параћин имао само 600 пореских глава, тај број се удвостручио, а 1896. пописано је у 1078 кућа 5965 душа. Брзом развоју Параћина много је допринела и нишка железничка пруга, која пресеца његову периферију и на коју треба да се прикључи један огранак за везу, преко Честобродице, са јаким радикалским дистриктом Зајечара; пројект ове пруге је 1895. проучио краљевски директор М.Д. Стојановић са својим инжењерским штабом. Можда су у свему томе војни мотиви тренутно били важнији од привредних, јер само неколико јачих фирми - Алекса Тошић, Марко Мишић, Ристо Васиљевић из Сарајева и још неке - воде обимнију трговину кукурузом, пшеницом, говедима, свињама, вуном, дрветом, ораховим стаблима итд., који се овде сливају из околине богате тим производима.

ПАРАЋИН, Минхова фабрика сукна

Изузетну индустријску важност Параћин је добио изградњом за српске услове огромне фабрике сукна фирме Браћа Минх из Тшебича код Јихлаве у Моравској. Ово предузеће је подигнуто 1880. на источној страни града, а рад је почео 1882. Одмах је наишло на велике тешкоће, јер су се обучени радници, финија вуна, мотори, разбоји итд. морали увозити из иностранства. Захваљујући помоћи владе, која се обавезала да ће 15 година подмиривати одговарајуће потребе војске производима ове фабрике уколико њене цене не прекорачују цене других понуђача за више од 10%, предузеће је расло веома брзо и већ 1889. је радило на водени, парни и електрични погон на 58

кемничких механичких разбоја са 200 радника. После тога се прешло и на израду шајка, ћебади, камгран-штофова, позамантерије, па је и број радника порастао на 350-500, од којих 90% отпада на женску радну снагу. Жене зарађују - при законској забрани ноћног и недељног рада - 0.40-1 динар, а мушкарци 1,2 -2 динара дневно. Уложени капитал фабрике, рачунајући и све машине, износи према процени 1,2 милиона динара. За погон су 1898. служили: једна водена турбина од 50 коњских снага, два парна котла са 500 m² грејне површине за једну компаунд-машину од 270 коњских снага.

Преидионица камгарна енглеског система опремљена је за 1500 метарских центи влакна и производи конац, као и материјал за одељење позамантерије, које на 50 апарата производи годишње 1000 метарских центи гајтана. Све у свему, Минхово предузеће је последњих година испоручивало трговини робе у вредности од 0.8 до 1.4 милиона динара. Хваљене су нарочито његова сива и плава чоја за официрске и војничке униформе, ћебад и разни комерцијални штофови; код првих се мађарска вуна меша са 50% домаће, а за ћебад и јефтине штофове употребљава се само домаћа вуна. Индиго се набавља код Корнбергера у Бечу, анилинске боје се не употребљавају. Београдско стовариште фабрике успешно конкурише штофовима увезеним из Моравске јефтинејим, ниционалном укусу прилагођеним врстама тканина; па ипак је предузеће било изложено жестоким нападима штампе.

Ма колико да је Минхово предузеће оживљавало промет у самом граду, ипак ће као незаборавна остати "златна година" 1876, кад је кнез Милан свој главни штаб сместио у среску капетанију. Тада је из Параћина организовао снабдевање војске која је оперисала у правцу Ниша, а то је граду донело много новца и користи уопште. Други добродошао извор прихода Параћин је изгубио 1888. преласком штаба Моравске дивизије у Књажевац; остао је само кадар територијалног батаљона.

Главни стан краља Милана у Параћину 1876. године

Наставиће се

Знаменити Параћинац

Никола Корбутовски

Никола Корбутовски, дугогодишњи члан и један од оснивача Удружења Параћинаца У Београду.

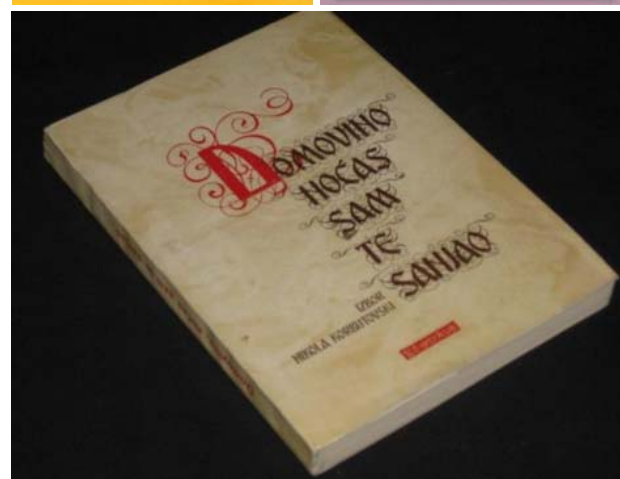
Књижевник Никола Корбутовски је у центар пажње свог књижевног стварања ставио вредности које су људи неправедно изгубили, а што чини основу живота сваког човека, родну груду и завичај. Реалистичким поступком, са веристичким елементима, написао је приче које говоре о обичним људима и свакодневним збивањима, писао је о судбини човека уопште, посебно људи осуђених да живе истргнути из свог завичаја и своје домовине. Вештим компоновањем појединости овај талентовани приповедач уме да у оквиру кратке прозне форме саопшти битно из живота својих личности.

Посебно је концизност исказа испољена у карактеризацији ликова и у опису њиховог физичког изгледа. Да би изоштрио психолошку слику ликова, користи се и детаљним описом природе која је у дослуху са психолошким стањем личности. Све то доприноси уметничкој снази приповеданог. Због тога се његове приповести читају са осећањем горчине, али и са благим осмехом вере да се оно дубоко људско очувало и у несрећним људима... Његове приповетке откривају свет усамљеника, људе који узалудно сањају свој сан о срећи и који су свесни апсурдности постојања и живљења. Он прича о људима који су спремни да се ухвате у коштац са својим судбинама.

Његов књижевни опус је заиста велики. Писао је и објављивао приче, песме, лирске записе, књиге интервјуе, антологије, књижевне приказе, монографије и драме. Треба истаћи његове чувене антологије, "Домовино, ноћас сам те сањао" и "Певај народе мој". Обе ове књиге су антологијске вредности. Познате су и његове монодраме, "Тесла - Одисеја 2001" и "Дероко, Растко и Пикасо". Затим су ту познати његови лирски записи "Са Десанком и Павићем у Торонту" и "Срби у Хамилтону", као и антологије "Шпанија љубави и поноса" и

"Косовски Орфеј" итд. Урадио је и неколико веома значајних монографија.

Никола Корбутовски је дуго година био главни и одговорни уредник часописа "Завичај", који је одлазио нашим људима у свет. Покренуо је и дуго година уређивао часопис "Србија", који прати књижевно и уметничко стваралаштво Срба у свету.

Због несебичне помоћи песницима и писцима из дијаспоре, Никола Корбутовски је добио "ЗАХВАЛНИЦУ" за плодну и дугогодишњу сарадњу, са песницима и писцима из Торонта и Канаде.

Никола Корбутовски је био члан Удружења књижевника Србије и Удружења новинара Србије. И син Николе Корбутовског, Александар Саша Корбутовски је књижевник и новинар и такође члан Удружења новинара Србије.

Никола Корбутовски је живео и радио у Београду. Сахрањен је 11.07.2013. на Новом гробљу у Београду.

Овај текст је делимично модификован и преузет са сајта <http://www.novine.ca/arhiva/2007/1090/zajednica.asp>.

Захвално Удружење Параћинаца свом дугогодишњем члану и једном од оснивача

ИНФОРМАЦИЈЕ ИЗ УДРУЖЕЊА

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина из Београда, током прошле 2013. Године, одржало је десет редовних окупљања, традиционално последњег уторка у месецу. Годишња Скупштина удружења је одржана 24.11.2013.године, у згради АКУД ЛОЛА у великој сали. Том приликом је одржано и књижевно вече нашег познатог књижевника Мирослава Димитријевића, као и пригодни коктел уз дружење. На годишњој скупштини и прослави поред чланова Удружења присуствовали су и многобројни пријатељи и гости из сличних удружења, представници општине Параћин и по први пут је Удружење посетио и један председник општине Параћин Саша Пауновић.

Радно председништво

Велики број Параћинаца је своју каријеру и живот разним стицајем околности везао за град Београд, али се повезаност са родним градом и крајем никада није кидала, већ је годинама постајала све јача. Везани жељом да се са родним крајем не раскида, 2000. године је основано Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина у Београду, које до данас успешно ради поред бројних потешкоћа.

Председник Скупштине удружења Велибор Качунковић, један од најстаријих и највиђенијих Параћинаца у престоници, као и председник управног одбора Петар Живановић, свакако су међу најзаслужнијима за наш успешан рад.

Борко Качунковић уручује захвалницу Петру Живановићу

Удружење је овом приликом одало признање онима који су највише помогли наш досадашњи рад уручивањем пригодних захвалница заслужним

члановима и донаторима. Пре свега је Удружење изразило захвалност свом председнику Удружења Петру Живановићу за изузетан вишегодишњи допринос развоју и афирмацији рада Удружења. Такође, захвалницу су добили и фирме Бахус, Транскоп, Еуролине, Пословни систем Михајловић РТВ Канал М, Српска фабрика стакла и Удружење Крагујевчана. Захвалницу су добили и Слободан Бата Балетић за изузетан вишегодишњи допринос развоју и афирмацији рада Удружења, као и књижевник Мирослав Димитријевић за изузетан допринос развоју и афирмацији рада Удружења кроз сарадњу у нашем гласилу Параћинац у оквиру сталне рубрике Параћинаска паметарница.

До сада је обично годишњим скупштинама Удружења присуствовао неко од представника општине Параћин, а овом приликом је по први пут био и председник општине Саша Пауновић, који је поздравио наше окупљање и у шали наш скуп назвао "Параћинском дијаспором у престоници". Председник општине је истакао да је општина процедурално спречена да помаже рад оваквих удружења, али да ће се лично потрудити да се све учини како би "параћински амбасадори у престоници" што успешније обављали своју мисију.

У оквиру одржане књижевне вечери бројним гостима представио се и параћински књижевник, новинар и публицист, Мирослав Димитријевић, са књигама: Морава и Моравци – планетарни феномен, Златно доба – песме, Чуvari тајног блага и Гаумата. Треба нагласити да је Мирослав Димитријевић, крајем прошле године, примио високо признање Интернационалне Академије Иво Андрић за животно дело.

По завршеној Годишњој скупштини и књижевној вечери уз музику и игру настављено је дружење. Телевизија Канал М из Параћина је снимила и приредила репортажу о

Мирослав Димитријевић

овом нашем скупу, која се више пута репризирала и може се погледати на адреси <http://vimeo.com/80665265>.

Састанци Удружења су одржавани редовно сваког последењег уторка у месецу, изузев летњих месеци јула и августа. Места одржавања наших састанака су се мењала. После вишегодишњег окупљања у ресторану Парк, код Калемегдана, окупљања су настављена у просторијама АКУД ЛОЛА, па онда у Центру лепих уметности Гварнеријус, да би се сада наша окупљања усталила у просторијама Удружења Крагујевчана и пријатеља Крагујевца. Са овим Удружењем имамо лепе и пријатељске односе.

Гласило Параћинац се уз све тешкоће финансирања одржава и у прошлој 2013. је изашло укупно 3 броја, у априлу, јуну и новембру. Сви бројеви гласила Параћинац су доступни на нашем сајту у пдф формату. Наш сајт је активан на адреси www.pacasinac.com, док поред сајта најновије информације о активностима Удружења, можете погледати и на нашем Facebook профилу.

Током ове 2014. Године, Удружење је одржало три редовна окупљања.

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина

СТАРИ ПАРАЋИН

ШВАЈЦАРИЈА

Ко се сећа још Швајцарије? Можда они мало старији, који су своју младост и изласке провели тамо. То је била зграда са зеленим кровом, поред реке, близу Мињона. Тамо су генерације младића и девојака проводили своје слободно време. И није то било толико лоше. Изађеш у град и сви су ту, друштво, девојке. Излазило се ту и пре и после школе.

У Швајцарији је био рибљи ресторан, кафана, кафић, са великом баштом и наравно

дискотека. Стара Швајцарија је изграђена на месту старог Дома здравља, а сада је на њеном месту огромна нова зграда са пословним и стамбеним простором.

Швајцарија је за своје време била врло модерна грађевина. Да је остала на своме месту вероватно би била стециште неких нових клинаца параћинаца.

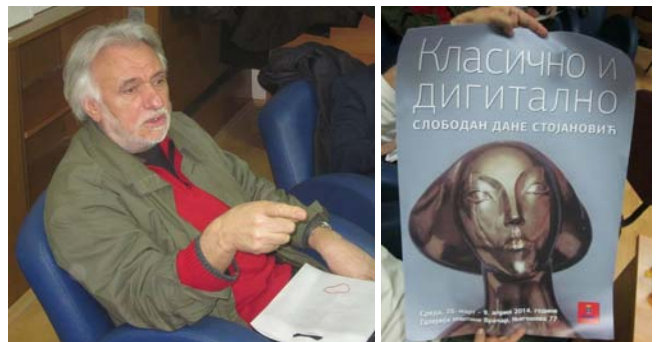
Швајцарија у позадини изградње новог моста у центру града

С.Т.Ж.

УМЕТНОСТ - ИЗЛОЖБА

Класично и дигитално Слободан Дане Стојановић

На Галерији општине Врачар приређена је изложба нашег познатог уметника, пре свега вајара, Слободана Стојановића. Изложба је отворена 26. марта у 19.00 и трајала је до 09.4.2013.

Слободан Дане Стојановић завршио је вајарство на Академији ликовних уметности у Београду 1970. Члан је УЛУС-а и Програмског савета УК Палилула. До сада је организовао 30 самосталних изложби у земљи и иностранству. Аутор је многих пројеката, међу којима је и споменик Јанису Јанулису на Крфу. Добитик је друге награде на конкурс за споменик Јовану Цвијићу и сада је тај споменик у Музеју Јован Цвијић. Слободан Дане Стојановић је организатор и координатор колоније – Грифон. Од мартовског окупљања је постао и наш редовни члан Удружења Параћинаца, када нас је и обавестио о изложби Класично и дигитално. Живи и ради у Београду.

С.Т.Ж.

ПРИЧА

Наша књижевница **Слађана Ристић**, која пише песме, приче за децу, путописе. Објавила је пет књига. Сарађује са више листова и часописа. Објављује приче за децу у Даници. Бави се и новинарством. Сарађује и у нашем гласилу Параћинац, где је и секретар редакције. Овом приликом предсатвљамо једну њену кратку пролећну причу за децу.

Цветна породица

Зовем се Маја, мама ми је Маргарета а тата се зове Невен. Бака је Ружа а деда је Гвозден. Ми смо једна лепа цветна породица.

Моја тетка која живи у далекој Шведској носи име Ирис. Теча Вук као да није из наше баште. Он је сликар и стално је замишљен. Заборавио је да се смеје, као неки Љутић. Али није, јер тетка каже да је нежан као лала.

Бака је добра и ведра као црвена Ружа. Таква је одкако је знам јер обожава руже пузавице и негује свој цветни врт. Деда Гвозден је јак и чврст попут гвоздја. И дан данас диже тежине. Наша пудлица се зове Дуња. Слатка је као слатко од дуње.

Свако у нашој породици има своје лепо име и поносно га носи. Ево ја:

Маја сам и миришем на ђурђевак, јоргован и пролећно јутро.

-Мајо, баш си лепшава као мај а лепа као јуни – каже ми мама.

Ја ништа не кажем. Ћутим и смешим се. Јер сваке вечери пред спавање мислим на Лава Костића који седи у трећој клупи поред прозора и који ми је поклатио велики црвени балон и две бомбоне... Лав се не уклапа у нашу цветну породичну башту звану именослов али је зато прави лаф са великим Ф.

Сада знам: ни опасни лавови нису као што су некада били. Они су прави лафови само за оне девојчице које имају осмех пролећа. Тајна је у слову ф.

Слађана Ристић

СПОРТ

ФК Јединство - спортска организација од локалног значаја

На дневном реду 26. Седнице скупштине општине Параћин, одржане 27. фебруара информисање и спорт су били у жижи расправе. Након обједињене расправе одборници су дали сагласност и на уговор о додели средстава из буџета општине за избор програма и пројеката у

области спорта, а ФК Јединство добило је статус спортске организације од локалног значаја.

Да спорт одборници сматрају веома важном темом, показало се и у овом случају. Опозиција је изнела примедбе да Спортски савез добија новац који треба да расподелу клубовима, али да многе ствари, нису разјашњене. Поставља се питање како су бодовани клубови и како се расподељује новац. Било је мишљења, одборника Јовановића, зашто само Јединство добија статус спортске организације од локалног значаја и предлога да исти статус добију сви клубови који у имену носе назив Параћин. Председник Спортског савеза Шалетић је одговорио да Јединство добија статус клуба од локалног значаја зато што је овај клуб пренео 2006. године сву своју имовину општини. Сем тога, Јединство је један од најпопуларнијих параћинских клубова, са најдужом традицијом.

Из параћинског билтена

Захвалница

Драгим пријатељима из Удружења Крагујевчана и пријатеља Крагујевца се захваљујемо на сарадњи.

Захваљујемо се на сарадњи појединцима и колективима који су помогли излазак овог броја и позивамо будуће поклонице нашег гласила на сарадњу.

Гласило удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Редакцијски одбор: др Саша Живановић (главни уредник), Борко Качунковић, Петар Живановић, Дејан Лазаревић, Слађана Ристић (секретар редакције).

Техничка припрема и уређење: др Саша Живановић

Адреса: бул. Деспота Стефана 12, Београд

веб адреса: www.paracinac.com

ПАРАЋИНАЦ

Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

